

OB 60-LETNICI VIŠJE MEDICINSKE SESTRE HELENE RAVNIČ

V začetku septembra je bila na zdravstveni šoli v Murski Soboti majhna slovesnost. Prva ravnateljica te šole, Helena Ravnič, roj. Pintarič, je praznovala 60-letnico svojega življenja.

Sestre v Pomurju jo dobro poznajo. S starejšimi je skupaj orala ledino sestrskes službe v tem delu Slovenije, mlajše je že vzgajala. Vedno je bila delavna, povsod prisotna in živo zainteresirana za družbeno dogajanje in probleme sestrskega poklica.

Rojena je bila 3. IX. 1914 v Bogojini — prekmurski vasici, znani po lončarstvu in Plečnikovi cerkvi. Od štirih otrok so se vsi izšolali.

Že mlado dekle se je navdušila za svoj poklic. Za spodbudo in vzor ji je bila medicinska sestra, ki je stanovala pri njeni teti v Murski Soboti. Tako se je vpisala v triletno šolo sester pomočnic v Zagrebu, kjer je leta 1936 tudi diplomirala. Toda nemirni duh jo je zanesel na prvo službeno mesto daleč od rodnega kraja v Borovo blizu Splita, kjer je delala v ambulanti tovarne »Bata«, kasneje pa na higienskem zavodu v Splitu.

Že med šolanjem v Zagrebu je na patronažnih obiskih spoznavala bedo in socialne razlike med ljudmi. Odločilno pa je nanjo vplivalo prijateljstvo s sošolko — hčerjo hrvatskega revolucionarja, ki je kasneje tudi umrla v ustaških zaporih in s katero sta razpravljali o razrednih krivicah. Vsa ta spoznanja so jo privedla, da se je že takoj v letu 1941 vključila v ilegalno delo v NOB v Splitu. Prenašala je propagandno literaturo, zbirala zdravila in obleko za partizane, ter svoje stanovanje dajala na razpolago za ilegalne sestanke. Leta 1943 je bila sprejeta v ZKJ, zaradi svojega ilegalnega dela pa se je morala začeti skrivati.

Ko je Italija kapitulirala in je nemška vojska zasedla Split, je ostala še nekaj časa v mestu, ker so jo nujno potrebovali pri ilegalnem delu. Leta 1944 je odšla v partizansko bolnišnico v Dalmatinsko Zagoro in tam ostala do osvoboditve. V partizanih se je tudi poročila in tod rodila prvega sina.

Po osvoboditvi so jo vabili v domači kraj. Pomurje sta pestila tedaj predvsem tuberkuloza in trahom. Zdravstvenih delavcev je bilo malo. Odločila se je in prišla.

Od 1947 do 1951 je delala kar na petih oddelkih v zdravstvenem domu in sodelovala pri šolanju protitrahomskih pomočnic. Zaradi družinskih razmer se je za tri leta preselila v Ptuj, kjer je delala v bolnišnici in ZD ter v patronažni službi spoznala tudi revne in zaostale Haloze. Ko je bil mož upokojen, se je preselila nazaj v Mursko Soboto in se ponovno zaposlila v ZD, kjer je delala na otroškem dispanzerju in v posvetovalnicah za matere in otroke. Leta 1960 je dobila naziv višje medicinske sestre.

Preventivno delo v zdravstvu ji je bilo vedno bližje. Delo v bolnišnici je bilo zanjo duševno trpljenje, ker je tako zelo podoživljala bolečine bolnikov.

S šolskim letom 1960/61 je bila v Murski Soboti ustanovljena srednja medicinska šola in postala je njena prva ravnateljica. To je bila težka naloga, saj šola ni imela svojih lastnih prostorov niti ne opreme in kadra. Dve leti so gostovali v vajenski šoli, dokler se leta 1962 niso preselili v nove skromne prostore s tremi učilnicami in kabinetom. Kljub preobremenjenosti z ravnateljskimi posli je na šoli poučevala še etiko zdravstvenega delavca in higieno. Poleg rednega šolanja je organizirala še tečaj za dodatno kvalifikacijo bolničarjev. Šola se je postopoma razvijala, pot v bodočnost ji je bila zagotovljena, saj je bil vpis iz leta v leto večji.

Leta 1962 je za svoje družbeno plodno življenje zasluženo dobila red zasluge za narod s srebrno zvezdo.

Helena Ravnič je leta 1964 odšla v pokoj, šoli in vzgoji mladih kadrov pa je ostala zvesta. Do letos je še honorarno poučevala higieno, vsa ta leta je zbirala tudi gradivo in se vanj znanstveno poglobljala. Leta 1971 je izdala učbenik: Higiena za srednje šole za medicinske sestre. Z izdajo tega učbenika je plodno zaključila delo svojega življenja. Sedaj je sklenila, da malo izpreže in se posveti samo družini.

Ob njenem prazniku ji vse kolegice v Pomurju in njeni sodelavci iskreno čestitamo in želimo, da bi ji še naprej ostala njena ljubezen do ljudi in vera v napredek.

Višja med. s. Marija Apšner
Zdravstvena šola Murska Sobota

ŽIVLJENJE NE MARA TISTI, KI SE STALNO PRITOŽUJEJO, AMPAK JIH ZAVRAČA. ŽIVLJENJE LJUBI TISTE, KI LJUBIJO ŽIVLJENJE.

Arthur Rubinstein